

نامه جمعی به کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری

در مورد سرکوب کارگران ریسندگی پاریس

هشتم شهریورماه هشتاد و پنج

از: انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه- جمعی از کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران- جمعی از کارگران نساجی کردستان- جمعی از کارگران آلومین- جمعی از کارگران شین باف- جمعی از کارگران اخراجی ایران خودرو- فعالین سایت کارگری شورا- کمیته اول مه سنندج- جمعی از کارگران نیرو رخس- جمعی از فعالین کارگری در سنندج

به : کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری

موضوع: سرکوب کارگران ریسندگی پاریس

کارگران کارخانه ریسندگی پاریس در شهر سنندج در اعتراض به شرایط کارفرما برای تمدید قراردادهايشان در مورخه ۱۳۸۵/۵/۲۸ دست به اعتصاب زدند.

بر اساس شرایط کارفرما، کارگران در سه گروه به شرح زیر باید تمدید قرارداد میشدند.

۱- هر کدام از کارگران که تاکنون اعتراضی به شرایط مشقت بار کارشان نکرده بودند بمدت یکسال تمدید قرارداد میشدند.

۲- کارگرانی که در مقطع این تمدید قرار داد، کمتر معترض بودند سه ماه تمدید قرار داد میشدند.

۳- کارگرانی که در مقطع این تمدید قرار داد به شرایط کارشان معترض بودند یکماه تمدید قرار داد میشدند، بعلاوه اینکه یکی از کارگران به نام بهزاد سهرابی بر اساس درجه بندی کارفرما به دلیل فعالیت حول مسائل کارگری باید اخراج میشد.

همچنین بر اساس شرایط کارفرما، کارگران از هرگونه فعالیت و تلاش برای احقاق حقوقشان منع میشدند، کارفرما برای تضمین این خواست خود از همه کارگران خواسته بود تا هر کدام یک وثیقه دو میلیون تومانی در اختیار وی قرار دهند.

در اعتراض به این شرایط برده وار بود که کارگران ریسندگی پرریس به دنبال اصرار کارفرما بر روی شرایط خود در مورخه ۱۳۸۵/۵/۲۸ دست به اعتصاب زدند و پس از دو روز از کارخانه خارج شده و در مقابل کارخانه به اعتصاب خود ادامه دادند.

این اعتصاب همچنان ادامه داشت تا اینکه در مورخه ۱۳۸۵/۶/۴ نیروهای گارد ویژه برای در هم شکستن اعتصاب با استفاده از باتوم و گاز اشک آور به کارگران و خانواده های آنان که در آنجا حضور داشتند حمله کردند و کلیه امکانات کارگران را تخریب نمودند. در این حمله همه کارگران بازداشت و در حال انتقال به مقر نیروی انتظامی از ترس اتهامات غیر واقعی که در اینگونه موارد به کارگران اعتراضی در ایران زده میشود، دست به فرار زدند. در این یورش تعدادی از کارگران زخمی و دست یکی از زنانی که در آنجا حضور داشت شکسته شد. دو نفر نیز به نامهای اکو کردنسب (خبرنگار) و ابراهیم وکیلی از کارگران شین باف که برای اعلام همبستگی با کارگران پرریس در آنجا حضور داشت بازداشت شدند. (آنان پس از ۲۴ ساعت آزاد شدند)

به دنبال این وضعیت طی مذاکراتی که بین کارگران و کارفرما و اداره کارسندج امروز مورخه ۱۳۸۵/۶/۸ صورت گرفت کارفرما از خواسته های خود عقب نشینی کرد اما با توافق اداره کار سندج و بر خلاف خواست کارگران پرریس به بهزاد سهرابی اجازه بازگشت به کار داده نشد و ایشان از کار خود اخراج گردید. همچنین پس از سرکوب کارگران در تاریخ ۱۳۸۵/۶/۴، کارگران این کارخانه تحت فشار قرار گرفته و بطور مرتب مورد انواع تهدیدها قرار گرفته اند. بهزاد سهرابی یکی از کارگران فعال کارخانه پرریس میباشد و هم اکنون به دلیل فعالیتهایش از کار اخراج شده است. اخراج و تحت فشار گذاشتن کارگران فعال در عرصه مسائل صنفی کارگران سالهاست که در ایران ادامه دارد و این کارگران از هیچگونه امنیت شغلی و اجتماعی برخوردار نیستند.

ما امضا کنندگان این نامه، حمله به کارگران پرریس را شدیداً محکوم میکنیم و از شما همکاران و دوستان عزیز در کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد کارگری میخواهیم همچنانکه تاکنون در کنار کارگران ایران بوده اید، با محکوم کردن حمله به کارگران پرریس، خواهان بازگشت بکار بهزاد سهرابی و تضمین امنیت شغلی و اجتماعی رهبران کارگری و کارگران فعال در ایران بشوید.

با سپاس فراوان

انجمن صنفی کارگران برق و فلزکار کرمانشاه- جمعی از کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران- جمعی از کارگران نساجی کردستان- جمعی از کارگران آلومین- جمعی از کارگران شین باف- جمعی از کارگران اخراجی ایران خودرو- فعالین سایت کارگری شورا- کمیته اول مه سندج- جمعی از کارگران نیرو رخش- جمعی از فعالین کارگری در سندج.